

DE EENHOORN

SCHERVEN VAN DE HEMEL

— Pieter van Oudheusden & Stefanie De Graef —

Alles om hem heen was wit,
ook de voetsporen die hij achterliet.
Steeds verder van huis, steeds dichterbij zijn doel.

Hier was het.
Zijn hart klopte luider dan zijn hand op de deur.
Zodra hij voetstappen hoorde, wierp hij zich voorover.
De deur ging open.
Hij zag twee gelooide voeten in versleten sandalen.
'Wie ben je?' vroeg een stem. 'En waarom lig je daar?'
'Ik ben niemand,' zei hij. 'Ik ben van ver gekomen om uw leerling te worden.'
'Ik neem geen leerlingen aan,' zei de oude man. De deur ging dicht.
Hij was weer alleen met de neerdwarrelende sneeuw.

De volgende dag klopte hij opnieuw aan, en de dag daarna weer.
Op de derde dag deed de oude man niet meer open.
Maar de jongen hoorde hem rondschuifelen, kuchen, zachtjes foeteren.
Zo ging het week in, week uit. Inmiddels was de dooi ingetreden.
De jongen ging voor de deur van de oude man zitten.

Op de avond van de tweede dag
ging de deur open.
'Zo kan ik niet werken,' zei de oude man.
'Kom binnen om warm te worden.
Maar ik waarschuw je: ik kan niet je meester
worden, omdat ik je niets kan leren.'

De oude man gaf hem een kommetje rijst
met een stukje vis.
'Hoe heet je?' vroeg hij.
De jongen haalde zijn schouders op:
'Zolang ik niets weet of kan, ben ik niemand.'
'Ik noem je leerling,' zei de oude man.

De jongen glimlachte.
'En wat zeg ik tegen u, meester?'
'Noem mij Ouwe Prutser.
Dat zeg ik ook altijd tegen mezelf.'

Fragment uit Pieter Van Oudheusden, *Scherven van de hemel*, De Eenhoorn, 2013.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor
educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.

